

1 Impozitul pe dividende se stabilește:

- A. prin aplicarea unei cote de impozit de 10% asupra dividendului brut plătit unei persoane juridice române;
- B. prin aplicarea unei cote de impozit de 15% asupra dividendului brut plătit unei persoane juridice române;
- C. prin aplicarea unei cote de impozit de 5% asupra dividendului brut plătit unei persoane juridice române;

2 Sancțiunea disciplinară constând în mustrarea scrisă se radiază de drept:

- A. în termen de 6 luni de la aplicare;
- B. în termen de 3 luni de la aplicare;
- C. nu se înscrie în cazierul administrativ și nu se radiază.

3 Nu sunt venituri impozabile:

- A. veniturile din drepturi de proprietate intelectuală;
- B. veniturile din investiții;
- C. veniturile repartizate membrilor caselor de ajutor reciproc în funcție de fondul social deținut.

4 Termenul de revizuire a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțată prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, este de:

- A. o lună de la data comunicării hotărârii definitive;
- B. o lună de la data pronunțării hotărârii definitive;
- C. 3 luni de la data comunicării hotărârii definitive.

5 Împotriva titlului de creanță emis în baza dispozițiilor OG nr. 66/2011 se poate formula:

- A. contestație în termen de 30 zile de la data comunicării;
- B. acțiune în anulare la instanța de contencios administrativ competentă, cu condiția formulării unei plângeri prealabile;
- C. acțiune în anulare la instanța competentă, în 10 zile de la comunicare, fără a fi obligatorie formularea unei plângeri prealabile.

6 Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că decretele Președintelui României:

- A. sunt excluse din sfera controlului judecătoresc deoarece nu reprezintă acte administrative;
- B. sunt excluse din sfera controlului judecătoresc deoarece reprezintă acte administrative care privesc raporturile cu Parlamentul;
- C. pot fi cenzurate de instanțele judecătorești sub aspectul verificării legalității.

7 Dreptul de a încheia procesul verbal de constatare și de stabilire a creanțelor bugetare în procedura reglementată de OUG nr. 66/2011 se prescrie:

- A. în termen de 60 de zile de la data comunicării documentelor de constatare emise de Autoritatea de Audit;
- B. în termen de 3 ani de la data săvârșirii faptei care constituie neregulă în sensul dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. a) din OUG nr. 66/2011;
- C. în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor datei de închidere a programului, cu excepția cazului în care normele Uniunii Europene sau ale donatorului public internațional prevăd un termen mai mare.

8 Potrivit Codului fiscal actual, contribuabilii, persoane impozabile stabilite în România, declarați inactivi conform Codului de procedură fiscală, care desfășoară activități economice în perioada de inactivitate:

- A. nu sunt supuși obligațiilor privind plata impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale prevăzute de Codul fiscal;
- B. sunt supuși obligațiilor privind plata impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale obligatorii prevăzute de Codul fiscal și beneficiază de dreptul de deducere a cheltuielilor și a taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor efectuate;
- C. sunt supuși obligațiilor privind plata impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale obligatorii prevăzute de Codul fiscal, dar, în perioada respectivă, nu beneficiază de dreptul de deducere a cheltuielilor și a taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor efectuate;

9 Într-un recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus că:

- A. termenul de 5 ani de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale reprezentând impozit pe profit și accesorii ale acestora curge de la data de 1 ianuarie a anului următor anului fiscal în care s-a realizat profitul impozabil din care rezultă impozitul pe profit datorat de contribuabil;
- B. termenul de 5 ani de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale reprezentând impozit pe profit și accesorii ale acestora curge de la data de 1 ianuarie a anului următor în care contribuabilul a depus declarațiile de impunere;
- C. termenul de 5 ani de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale reprezentând impozit pe profit și accesorii ale acestora curge de la data de 1 ianuarie a anului următor în care contribuabilul trebuie să depună, potrivit legii, declarațiile de impunere.

10 Hotărârea Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării poate fi atacată la instanța de contencios administrativ:

- A. în termen de 15 zile de la comunicarea hotărârii;
- B. în termen de 6 luni de la comunicarea hotărârii;
- C. în termen de 6 luni de la data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă.

11 Hotărârile Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor pot fi atacate în contencios administrativ:

- A. la Secția de contencios administrativ și fiscal din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- B. la Completul de 5 judecători din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- C. la Secția de contencios administrativ și fiscal din cadrul curții de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază reclamantul.

12 În cazul unei sesizări la Inspekția Judiciară, dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare, care poate formula:

- A. plângere adresată inspectorului-șef, în termen de 15 zile de la comunicare;
- B. contestație la curtea de apel în a cărei circumscripție domiciliază, în termen de 15 zile de la comunicare;
- C. plângere adresată Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 30 zile de la comunicare.

13 Hotărârea judecătorească irevocabilă/definitivă prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ produce efecte:

- A. doar între părți;
- B. și în privința actelor administrative individuale emise în temeiul acestuia care, la data publicării hotărârii judecătorești de anulare, sunt contestate în cauze aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești;
- C. numai în privința actelor administrative individuale emise în temeiul acestuia ulterior publicării în Monitorul Oficial a hotărârii judecătorești definitive de anulare a actului administrativ cu caracter normativ.

14 Actul administrativ fiscal emis în formă electronică de organul fiscal local se semnează cu:

- A. semnătura electronică extinsă a Ministerului Finanțelor Publice, bazată pe un certificat calificat;
- B. semnătura electronică extinsă a autorității administrației publice locale din care face parte organul fiscal local emitent, bazată pe un certificat calificat;
- C. semnătura electronică extinsă a autorității administrației publice centrale din care face parte organul fiscal emitent, bazată pe un certificat calificat.

15 Potrivit Legii nr.101/2016, hotărârea pronunțată în primă instanță, în cazul litigiilor având ca obiect procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative:

- A. poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel;
- B. poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare, la instanța ierarhic superioară;
- C. este definitivă.

16 Plângerea prealabilă nu este necesară când se solicită anularea:

- A. hotărârilor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor sau procurorilor;
- B. actelor administrative cu caracter normativ;;
- C. oricărui act administrativ în cadrul acțiunilor introduse de un subiect de drept public.

17 Potrivit Codului de procedură fiscală, cererea de reexaminare a deciziei emise în soluționarea contestației pentru care nu s-a formulat acțiune în contencios administrativ, poate fi depusă:

- A. în termen de un an de la data comunicării deciziei de soluționare, sub sancțiunea decăderii, cu condiția ca obligația fiscală să nu fi fost stinsă;
- B. în termen de un an de la data comunicării deciziei de soluționare, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă obligația fiscală a fost stinsă;
- C. în termen de 6 luni de la data comunicării deciziei de soluționare, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă obligația fiscală a fost stinsă.

18 Nu este considerată livrare de bunuri, ca operațiune cuprinsă în sfera de aplicare a taxei pe valoare adăugată:

- A. predarea efectivă a bunurilor către o altă persoană, ca urmare a unui contract care prevede că plata se efectuează în rate sau a oricărui alt tip de contract; care prevede că proprietatea este atribuită cel mai târziu în momentul plății ultimei sume scadente, cu excepția contractelor de leasing;
- B. transferul dreptului de proprietate asupra unui bun imobil de către o persoană impozabilă către o instituție publică, în scopul stingerii unei obligații fiscale restante;
- C. trecerea în domeniul public a unor bunuri din patrimoniul persoanelor impozabile, în condițiile prevăzute de legislația referitoare la proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, în schimbul unei despăgubiri.

19 În cazul unui conflict de interese, toate actele juridice sau administrative încheiate direct sau prin persoane interpuse, cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese:

- A. sunt lovite de nulitate absolută, dacă au legătură cu situația de conflict de interese;
- B. sunt lovite de nulitate absolută, indiferent dacă au sau nu legătură cu situația de conflict de interese;
- C. rămân valabile, ca efect al principiului securității juridice.

20 O dispoziție națională care nu califică drept tratament „mai puțin favorabil” sau drept „situație specială dezavantajoasă”, în sensul literelor (a) și (b) ale articolului 2 alineatul (2) din Directiva 2000/43, decât faptele care aduc atingere unui „drept” sau unui „interes legitim” al unei persoane:

- A. are prioritate față de dispozițiile Directivei 2000/43;
- B. nu intră în contradicție cu dispozițiile Directivei 2000/43, ci se completează cu acestea;
- C. prevede o condiție care nu rezultă din dispozițiile menționate ale acestei directive și care, prin urmare, are drept consecință restrângerea domeniului protecției garantate prin directiva menționată.

21 Recursul:

- A. trebuie soluționat între părțile inițiale, nefiind permisă participarea vreunei persoane care nu a figurat în primă instanță și, respectiv, în apel;
- B. urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile;
- C. declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute de lege, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.

22 În materia recuzării:

- A. încheierea de admitere a cererii de recuzare va arăta măsura în care actele îndeplinite de judecător vor fi păstrate, sub sancțiunea nulității;
- B. când hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă, încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii;
- C. când hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă, încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii.

23 Apelul:

- A. soluționat în complet de divergență va fi rejudecat tot în complet de divergență dacă instanța de recurs a admis recursul și a casat decizia din apel pentru motivul nelegalei citări a părții pe tot parcursul judecății în apel;
- B. declarat împotriva încheierii de respingere în principiu a cererii de intervenție principală, dacă este întemeiat, are ca efect desființarea de drept a hotărârii pronunțate, iar cauza se va rejudeca de instanța în fața căreia s-a formulat cererea de intervenție de la momentul discutării admisibilității în principiu a acesteia;
- C. și, când este cazul, motivele de apel se depun la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea decăderii.

24 În cazul reprezentării persoanelor fizice:

- A. mandatarul cu procură generală poate să reprezinte în judecată pe mandantul cetățean străin, chiar dacă acest drept nu i-a fost dat anume;
- B. avocatul care a reprezentat partea la judecarea procesului în primă instanță poate, chiar fără mandat, să introducă și să susțină orice cale de atac împotriva hotărârii pronunțate;
- C. în cazul în care mandatarul persoanei fizice este soț sau o rudă până la gradul al doilea inclusiv, acesta poate pune concluzii în fața oricărei instanțe, fără să fie asistat de avocat, dacă este licențiat în drept.

25 Cu privire la recurs:

- A. acesta este admisibil dacă este declarat împotriva deciziei date în apel, în cazul în care instanța de apel a omis să se pronunțe asupra apelului incident, chiar dacă decizia de apel nu ar fi putut fi atacată cu recurs;
- B. când instanța de recurs constată că recuzarea a fost greșit respinsă, ea va casa hotărârea, dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel sau, atunci când calea de atac a apelului este suprimată, la prima instanță;
- C. decizia dată de instanța de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare admise și analiza acestora.

26 În ceea ce privește procedura de comunicare a citației:

- A. dacă partea prezentă în instanță, personal sau prin reprezentant, nu a primit citația, procesul se amână la cererea părții interesate;
- B. când destinatarul locuiește într-un hotel sau într-o clădire compusă din mai multe apartamente și nu este găsit la această locuință a sa, agentul va afișa citația pe ușa principală a locuinței, întocmind un proces-verbal în acest sens;
- C. partea nu poate alege ca aceasta să îi fie comunicată la căsuța poștală.

27 Introducerea forțată în cauză a altor persoane:

- A. nu poate avea loc dacă părțile se împotrivesc;
- B. poate fi dispusă de către instanță în procedura contencioasă numai în cazurile expres prevăzute de lege;
- C. va fi dispusă de către instanță ori de câte ori are loc o transmisiune a calității procesuale, active sau pasive, după caz.

28 Este competentă teritorial:

- A. în soluționarea cererilor privitoare la moștenire care privesc mai multe moșteniri deschise succesiv, doar instanța ultimului domiciliu al ultimului defunct;
- B. instanța locului unde societatea are un dezmembrământ fără personalitate juridică, pentru cererile în materie de societate, în legătură cu acte privind pe reprezentantul dezmembrământului respectiv;
- C. exclusiv, pentru toate părțile, instanța exclusiv competentă pentru una dintre părți.

29 În materia coparticipării procesuale:

- A. dacă, prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții legale, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamantilor ori pârâților, actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre ei sau termenele încuviințate numai unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură le profită și celorlalți;
- B. mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pârâte doar dacă obiectul procesului este un drept ori o obligație comună sau dacă drepturile sau obligațiile lor au aceeași cauză;
- C. actele de procedură, apărările și concluziile unuia dintre reclamant și pârâți îi pot prejudicia pe ceilalți.

30 În cazul arătării titularului dreptului:

- A. pârâțul care deține un bun pentru altul sau care exercită în numele altuia un drept asupra unui lucru va putea arăta pe acela în numele căruia deține lucrul sau exercită dreptul, dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept de creanță în legătură cu lucrul respectiv;
- B. cererea se depune înaintea primei instanțe în termenul prevăzut de lege pentru depunerea întâmpinării sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se poate face cel mai târziu la primul termen de judecată;
- C. dacă acela arătat ca titular al dreptului recunoaște susținerile pârâțului și reclamantul consimte, procesul va înceta, instanța pronunțând o hotărâre care va consfinți înțelegerea acestora.

31 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 254 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în noțiunea de probe noi ce pot fi propuse și încuviințate în faza apelului se includ atât probele propuse în fața primei instanțe prin cererea de chemare în judecată sau întâmpinare, cât și acelea care nu au fost propuse în fața primei instanțe sau au fost propuse tardiv, iar în privința lor prima instanță de fond a constatat decăderea;
- B. în interpretarea și aplicarea sintagmei "până la soluționarea contestației la executare" din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea definitivă a contestației la executare;
- C. în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 472 și art. 491 din Codul de procedură civilă, apelul/recursul incident sau provocat nu poate privi decât acea parte din hotărâre care a fost deja atacată prin apelul/recursul principal.

32 Alegeți afirmația corectă:

- A. dacă experții pot să-și exprime de îndată opinia, aceștia vor fi ascuțați chiar în ședință, iar părerea lor se va consemna într-un proces-verbal, care va fi semnat pe fiecare pagină și la sfârșitul său de judecător, grefier și experți, iar după terminarea ședinței de judecată, participanții la proces pot primi, la cerere, câte o copie a acestui proces-verbal;
- B. judecătorul care a luat parte la judecată este ținut să se pronunțe chiar dacă nu mai este judecător al instanței respective, cu excepția cazului în care, în condițiile legii, i-a încetat calitatea de judecător sau este suspendat din funcție; în această din urmă situație, procesul se repune pe rol, cu citarea părților, pentru ca ele să readministreze probele și să pună din nou concluzii în fața completului de judecată legal constituit;
- C. în toate cazurile, citarea prin publicitate se face afișându-se citația la ușa instanței, pe portalul instanței de judecată competente și la ultimul domiciliu cunoscut al celui citat, precum și prin publicarea citației în Monitorul Oficial al României sau într-un ziar central de largă răspândire.

33 În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a stabilit că:

- A. articolul 1 alineatul (1) litera (b) și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 trebuie interpretate în sensul că instanța unui stat membru care dorește ca un act de cercetare încredințat unui expert să fie efectuat pe teritoriul altui stat membru este obligată să recurgă la mijlocul de obținere a probelor prevăzut de aceste dispoziții pentru a putea dispune efectuarea acestui act de cercetare;
- B. articolul 1 alineatul (1) litera (b) și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 trebuie interpretate în sensul că instanța unui stat membru care dorește ca un act de cercetare încredințat unui expert să fie efectuat pe teritoriul altui stat membru nu este neapărat obligată să recurgă la mijlocul de obținere a probelor prevăzut de aceste dispoziții pentru a putea dispune efectuarea acestui act de cercetare;
- C. articolul 1 alineatul (1) litera (b) și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 trebuie interpretate în sensul că instanța unui stat membru care dorește ca un act de cercetare încredințat unui expert să fie efectuat pe teritoriul altui stat membru poate să recurgă la mijlocul de obținere a probelor prevăzut de aceste dispoziții pentru a putea dispune efectuarea acestui act de cercetare numai dacă există un acord reciproc în acest sens.

34 În materia probațiunii:

- A. regulile deontologice trebuie probate, în condițiile legii, de către cel care le invocă;
- B. reglementările locale trebuie dovedite de către cel care le invocă, numai la cererea părții care nu domiciliază sau nu își are sediul în localitatea respectivă;
- C. părțile nu pot solicita în căile de atac administrarea de probe pe care ele nu le-au propus în fața instanței, în condițiile legii.

35 Decizia instanței de recurs prin care calea de atac a fost respinsă ca nefondată:

- A. poate fi atacată cu revizuire dacă obiectul pricinii nu se află în ființă;
- B. în principiu, poate fi atacată cu revizuire dacă este potrivnică și încalcă autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive anterioare;
- C. poate fi atacată cu revizuire dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri noi.

36 Dacă partea exercită o cale de atac neprevăzută de lege, diferită de cea corect menționată în dispozitivul hotărârii atacate:

- A. instanța de control judiciar va dispune recalificarea căii de atac, iar de la data pronunțării încheierii, pentru părțile prezente, sau de la data comunicării încheierii, pentru părțile care au lipsit, va curge un nou termen pentru declararea sau, după caz, motivarea căii de atac prevăzute de lege;
- B. instanța de control judiciar va respinge ca inadmisibilă calea de atac neprevăzută de lege, iar hotărârea va fi comunicată, din oficiu, tuturor părților care au luat parte la judecata în care s-a pronunțat hotărârea atacată, dată de la care va începe să curgă termenul pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege;
- C. instanța de control judiciar va respinge ca inadmisibilă calea de atac.

37 Cererea de chemare în judecată:

- A. va putea fi respinsă ca inadmisibilă, în procedura prealabilă prevăzută de art. 200 C.proc.civ., dacă reclamantul nu se conformează dispoziției instanței de a depune o încheiere emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesoriale prevăzute de Codul civil;
- B. trebuie să cuprindă, sub sancțiunea nulității, motivele de drept, precum și probele propuse, pentru ca instanța să poată decide asupra calificării cererii;
- C. poate fi modificată, sub sancțiunea decăderii, până la primul termen la care reclamantul este legal citat.

38 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că:

- A. securitatea rapoartelor juridice implică, între altele, ca soluția definitivă dată de instanțe cu privire la orice litigiu să nu mai fie repusă în discuție, astfel încât reglementarea unor căi de atac extraordinare în acest scop contravine Convenției;
- B. ori de câte ori într-o cauză este vorba de o acuzație în materie penală din perspectiva Convenției, instanțele naționale au îndatorirea de a-i asigura celui acuzat garanțiile procedurale aplicabile în materie penală, în special prezumția de nevinovăție;
- C. efectivitatea dreptului de acces impune ca un individ să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale, iar instanțele trebuie să facă tot ce se poate aștepta în mod rezonabil de la acestea pentru a cita reclamantii și să se asigure că aceștia din urmă sunt la curent cu procedurile din care fac parte, inclusiv prin efectuarea tuturor demersurilor necesare pentru a asigura transmiterea citației și primirea acesteia de către parte.

39 În materia apelului:

- A. hotărârea primei instanțe poate fi atacată direct cu recurs, la instanța care ar fi fost competentă să judece recursul împotriva hotărârii date în apel, dacă părțile consimt expres, prin înscris autentic sau prin declarație verbală, dată în fața instanței de apel și consemnată într-un proces-verbal;
- B. în cazul indicării în mod greșit de către instanță a termenului pentru exercitarea căii de atac, dacă apelul a fost formulat cu respectarea indicației greșite a instanței, atrage curgerea unui nou termen pentru declararea sau, după caz, motivarea căii de atac prevăzute de lege, calculat de la data pronunțării încheierii prin care instanța de apel constată aceste împrejurări, pentru părțile prezente, sau de la data comunicării încheierii, pentru părțile care au lipsit;
- C. atunci când instanța dispune recalificarea căii de atac, termenul de declarare a acesteia curge din nou, fiind calculat de la data pronunțării încheierii, pentru părțile prezente, sau de la data comunicării încheierii, pentru părțile care au lipsit.

40 Cu privire la sintagma „pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul” din cuprinsul dispozițiilor art.509 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională a decis că:

- A. este neconstituțională cu referire la motivul de revizuire referitor la situația în care, după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională prevederea care a făcut obiectul acelei excepții;
- B. nu este încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor;
- C. nu sunt încălcate principiul supremației Constituției și principiul legalității.

41 Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel – Secția contencios administrativ și fiscal, reclamantul a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Afacerilor Interne, anularea în parte a Ordinului MAI nr.136 din 13.02.2004, pentru aprobarea „Normelor metodologice privind drepturile de transport, acordarea indemnizației de delegare, indemnizației de detașare și decontarea cheltuielilor de cazare polițiștilor, elevilor și studenților din instituțiile de învățământ pentru formarea polițiștilor”. Prin sentința pronunțată, s-a respins excepția inadmisibilității pentru neparcurgerea procedurii prealabile invocată de pârât și a fost admisă pe fond acțiunea, fiind anulat în parte Ordinul Ministrului Administrației și Internelor nr. 136/13.02.2004, respectiv dispozițiile art. 17 alin.(2). Soluționând excepția lipsei procedurii prealabile, instanța de fond a reținut că pârâțul a cunoscut anterior declanșării prezentului litigiu, criticile aduse de către reclamant actului administrativ cu caracter normativ precum și solicitarea de anulare a dispozițiilor apreciate de acesta ca nelegale, dintr-un alt litigiu ce se desfășoară între aceleași părți, litigiu în care și-a exprimat un punct de vedere în sensul respingerii acestor critici.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs pârâțul, susținând că excepția lipsei procedurii prealabile a fost soluționată nelegal de prima instanță.

În motivare recursului, pârâțul a arătat că între părți mai există un dosar aflat în curs de soluționare și în care Ministerul Afacerilor Interne a fost atras prin prisma excepției de nelegalitate a OMAI nr.136/2004 invocată de reclamant, însă nu poate constitui un fundament sau o acoperire a neîndeplinirii condiției formulării plângerii prealabile simplul fapt că instituția pârâtă a avut cunoștință de nemulțumirile reclamantului față de prevederile acestui ordin, iar, în cazul în care s-ar fi formulat o plângere prealabilă, răspunsul său ar fi fost același.

În soluționarea recursului, instanța de judecată va dispune:

- A. va respinge recursul ca nefondat, în considerarea faptului că punctul de vedere cu privire la excepția de nelegalitate a ordinului a fost clar exprimat de către emitent în cadrul procedurii judiciare desfășurată într-un alt dosar aflat în curs de soluționare;
- B. va admite recursul, va casa sentința recurată, și rejudecând va admite excepția inadmisibilității acțiunii, cu consecința respingerii cererii formulate ca inadmisibilă, cu motivarea că îndeplinirea procedurii prealabile trebuie verificată în fiecare litigiu, iar nu prin trimitere la alte diferende, chiar dacă acestea poartă între aceleași părți, întrucât doar în cadrul procedurii prealabile emitentul are posibilitatea să revină asupra actului emis;
- C. va respinge recursul ca nefondat, având în vedere că în cauză nu era necesară parcurgerea procedurii prealabile.

42 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea 212/2018. Ce a decis Curtea Constituțională?

- A. a respins excepția de neconstituționalitate cu motivarea că obligativitatea parcurgerii plângerii prealabile nu reprezintă o încălcare a liberului acces la justiție, legiuitorul având dreptul să reglementeze și în această materie o procedură extrajudiciară care să ofere părților posibilitatea de a se înțelege asupra eventualelor pretenții ale reclamantului;
- B. a admis excepția de neconstituționalitate cu motivarea că aceste dispoziții legale nu sunt nici clare, nici previzibile, împrejurare care a determinat o detornare a sensului noțiunilor specifice contenciosului administrativ pe calea interpretării judiciare a normei;
- C. a admis excepția de neconstituționalitate cu motivarea că aceste dispoziții legale conduc la imposibilitatea formulării acțiunii în contencios administrativ după expirarea termenului de 6 luni de la data încheierii procesului verbal de conciliere, deși dreptul material la acțiune nu este prescris.

- 43 Prin acțiunea înregistrată la data de 9 iulie 2013 pe rolul Tribunalului Dolj, reclamantul S.A. a chemat în judecată pe pârâta Casa de Asigurări de Sănătate Mehedinți, solicitând anularea deciziei de impunere și a deciziei de soluționare a contestației, prin care au fost stabilite în sarcina sa obligații de plată față de Fondul de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile obținute din activități independente. Actele administrative contestate au fost emise în temeiul art. 35 alin. (1) din Normele metodologice privind stabilirea documentelor justificative pentru dobândirea calității de asigurat, respectiv asigurat fără plata contribuției, precum și pentru aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor datorate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 617/2007, cu modificările și completările ulterioare (Normele metodologice aprobate prin Ordinul președintelui CNAS nr. 617/2007).

Prin Sentința nr. 1.215 din 4 aprilie 2014, Tribunalul Dolj a respins contestația formulată de reclamant.

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Dolj a declarat recurs reclamantul S.A., care a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel Craiova.

În motivarea recursului s-a arătat că, prin Sentința nr. 835 din 8 februarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 9.914/2/2011 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 4 aprilie 2014, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus anularea, în parte, a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul președintelui CNAS nr. 617/2007 în privința posibilității organului fiscal competent al casei de asigurări de sănătate (CAS) de a emite decizii de impunere.

Sentința Curții de Apel București a rămas irevocabilă, prin Decizia nr. 6.192 din 17 septembrie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost anulat, ca netimbrat, recursul declarat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate.

La data rămânerei irevocabile a hotărârii de anulare, cauza în care a fost formulată prezenta sesizare era înregistrată pe rolul Tribunalului Dolj.

Prin urmare, se impune anularea deciziei de impunere și a deciziei de soluționare a contestației, prin care au fost stabilite în sarcina sa obligații de plată față de Fondul de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile obținute din activități independente, dat fiind că aceasta a fost emisă în temeiul art. 35 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul președintelui CNAS nr. 617/2007, text în prezent abrogat prin hotărâre judecătorească definitivă.

Curtea de Apel Craiova va dispune:

- A. admiterea recursului, casarea sentinței și pe fond admiterea acțiunii și anularea deciziei de impunere și a deciziei de soluționare a contestației, ca emise în temeiul unui text dintr-un act normativ abrogat;
- B. respingerea recursului, întrucât hotărârea judecătorească de anulare a art. 35 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul președintelui CNAS nr. 617/2007 nu poate produce efecte în privința unor decizii de impunere emise anterior anulării dispuse prin sentința Curții de Apel București, aceasta neputând înlătura pentru trecut competența CAS de a emite decizii de impunere;
- C. respingerea recursului, întrucât hotărârea judecătorească de anulare a art. 35 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul președintelui CNAS nr. 617/2007 poate produce efecte doar între părți.

- 44 Prin petiția formulată, petentul AB, cu domiciliul în Bacău, a sesizat Inspekția Judiciară cu privire la încălcarea de către judecătorul CD a dispozițiilor procedurale referitoare la egalitatea în fața legii cu ocazia dezbaterilor în fond a cauzei sale. La data de 16.01.2022, petentului i-a fost comunicată rezoluția de clasare nr.1/12.01.2022, cu privire la plângerea sa. Împotriva acestei rezoluții, petentul a formulat, la data de 30.01.2022, plângere la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

Legal citată, Inspekția Judiciară a invocat tardivitatea și inadmisibilitatea plângerii pentru lipsa procedurii prealabile, iar pe fond respingerea acesteia ca nefondată.

Astfel investită, Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București va dispune:

- A. declinarea cauzei la Curtea de Apel Bacău;
- B. respingerea plângerii ca tardiv formulată;
- C. respingerea plângerii ca inadmisibilă.

- 45 Prin procesul-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare din 23.05.2016, pârâta Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale a constatat că începând cu data de 09.02.2016, reclamanta S.C. Z se află sub incidența Legii nr. 85/2014, prin deschiderea procedurii generale de insolvență și, în aceste condiții, echipa de control a constatat că investiția realizată de reclamantă în cadrul proiectului "Extinderea și modernizarea capacității de procesare a fabricii de produse lactate din localitatea X" a devenit neeligibilă, suma datorată fiind stabilită la un cuantum de 2.964.622, 34 lei. De asemenea, pârâta a reținut că atât la data intrării în insolvență a beneficiarului cât și la data controlului proiectul era finalizat, iar plățile erau efectuate în integralitate.
- Din cuprinsul procesului-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare nr. .../25.05.2016 și al Deciziei nr. 19654/14.07.2016 de soluționare a contestației, întocmite de Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale rezultă că motivul de fapt care a stat la baza emiterii acestor acte administrative îl constituie deschiderea procedurii generale de insolvență în privința beneficiarului S.C. Z.
- Autoritatea publică pârâtă a concluzionat că societatea reclamantă a intrat sub incidența Legii nr. 85/2006, ceea ce constituie o neregulă, conform prevederilor art. 36 din O.U.G. nr. 66/2011, motiv pentru care a demarat procedura de recuperare a ajutorului financiar nerambursabil acordat în baza contractului de finanțare.
- Prin acțiunea în contencios administrativ reclamanta S.C. Z. a solicitat instanței anularea Deciziei nr./14.07.2016, cu consecința anulării titlului de creanță constând în procesul-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare încheiat la data de 23.05.2015.
- În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că pârâta a aplicat în mod greșit dispozițiile art. 36 din O.U.G. nr. 66/2011, întrucât simpla deschidere a procedurii insolvenței nu reprezintă în sine o neregulă care să determine automat restituirea ajutorului financiar nerambursabil acordat societății. Argumentează reclamanta și că, așa cum rezultă din Decizia nr. 342/24.09.2013 a Curții Constituționale invocată în cauză, și ale cărei considerente au fost reiterate și în Decizia nr. 195/2015 a Curții Constituționale, pârâta trebuia să analizeze în concret dacă în activitatea beneficiarului contractului s-au înregistrat nereguli de natură să prejudicieze bugetul Uniunii Europene și care să fi determinat intrarea în insolvență, distinct de constatarea deschiderii procedurii insolvenței.
- Soluționând cauza, instanța de contencios administrativ va dispune:**
- admiterea acțiunii și anularea actelor administrativ fiscale contestate, întrucât intrarea societății reclamante în procedura insolvenței nu reprezintă o neregulă în accepțiunea legii, conținutul activității de constatare a neregulilor neputând fi redus la simpla constatare de către autoritatea pârâtă a împrejurării că reclamanta se află sub incidența Legii nr. 85/2014, fără a se reține existența unor nereguli distinct de simpla intrare a societății în insolvență. Mai mult, la momentul deschiderii procedurii insolvenței etapa de cofinanțare și de execuție a contractului era încheiată, proiectul fiind finalizat;
 - respingerea acțiunii, având în vedere că indiferent de culpa sau nu a beneficiarului finanțării europene nerambursabile în declanșarea procedurii insolvenței, acest eveniment reprezintă o schimbare a situației financiare a proiectului asumat de acesta, constituind astfel unica premisă a derulării procedurii de recuperare a ajutorului financiar acordat;
 - respingerea acțiunii, întrucât simpla intrare a societății reclamante în procedura insolvenței reprezintă o neregulă prin care a fost prejudiciat bugetul Uniunii Europene și au fost efectuate cheltuieli necuvenite.

46 Reclamantul X a formulat acțiune în rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare, împotriva pârâtului Y. Acesta din urmă a depus întâmpinare în termen, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca nefondată și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată, sens în care a depus la dosar dovada plății onorariului avocatului său. În urma probatoriului administrat, instanța a respins cererea reclamantului ca nefondată, fără a se pronunța asupra cererii pârâtului cu privire la plata cheltuielilor de judecată. Hotărârea a fost comunicată legal ambelor părți la data de 01.03.2021.

Reclamantul X a declarat apel împotriva sentinței la data de 15.04.2021, depus personal la registratura instanței, criticând soluția primei instanțe asupra cererii sale și solicitând schimbarea în tot a sentinței.

Pârâtul Y a depus întâmpinare și apel incident, în termenul legal, solicitând instanței respingerea apelului principal ca nefondat, precum și ca instanța de apel, soluționând apelul incident, să îl oblige pe reclamant la plata cheltuielilor de judecată în primă instanță, așa cum fuseseră solicitate.

Reclamantul X, intimat în apelul incident, a invocat inadmisibilitatea acestei din urmă cereri, întrucât pârâtul avusese la îndemână cererea de completare a sentinței, pe care însă nu a formulat-o.

La primul termen de judecată în apel, instanța a invocat din oficiu excepția tardivității apelului principal, a dat cuvântul asupra acesteia, în subsidiar asupra excepției inadmisibilității apelului incident și asupra fondului ambelor apeluri.

Prin decizia de apel:

- A. va fi respinsă excepția tardivității apelului, cu motivarea că trebuia invocată de către pârâtul Y, va fi admisă excepția inadmisibilității apelului incident, apelul principal va fi soluționat pe fond, iar apelul incident va fi respins ca inadmisibil;
- B. va fi admisă excepția tardivității apelului principal, cu consecința rămânerii fără efect a apelului incident;
- C. vor fi respinse atât excepția tardivității apelului principal, cât și excepția inadmisibilității apelului incident, ambele apeluri fiind analizate pe fond.

47 Prin acțiunea înregistrată pe rolul Judecătorei sectorului 2 București la data de 18.05.2018, reclamantul X a solicitat obligarea în solidar a pârâților Penitenciarul Poarta Albă, Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice pentru condițiile necorespunzătoare de detenție suferite de la încarcerarea sa în data de 11.04.2016 și până la momentul soluționării procesului.

Penitenciarul Poarta Albă a depus întâmpinare, solicitând respingerea cererii ca neîntemeiată, motivând că reclamantul nu a fost deținut în condiții necorespunzătoare.

Pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice au depus întâmpinări, invocând fiecare în parte excepția lipsei calității procesuale pasive în ceea ce îi privește. Astfel, ambii pârâți au arătat că, potrivit art. 222 din C.civ., „persoana juridică având în subordine o altă persoană juridică nu răspunde pentru neexecutarea obligațiilor acesteia din urmă și nici persoana juridică subordonată nu răspunde pentru persoana juridică față de care este subordonată, dacă prin lege nu se dispune altfel”, iar conform art. 224, alin. (1) din același act normativ, „dacă prin lege nu se dispune altfel, statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice și niciuna dintre aceste persoane juridice nu răspunde pentru obligațiile statului.”

Prin urmare, întrucât pârâțul Penitenciarul Poarta Albă este o instituție publică de interes național, cu personalitate juridică, rezultă în mod evident că pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român nu pot fi atrași în prezenta cauză, fiind lipsiți de calitate procesuală pasivă.

Judecătoria sectorului 2 București, prin s.civ. 1234/19.02.2019, a respins excepțiile procesuale invocate, precum și cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiate.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamantul, solicitând admiterea cererii sale de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

Intimații nu au depus întâmpinare.

Tribunalul București, prin dec.civ. nr. 5678/27.09.2020, a admis apelul reclamantului, a schimbat în tot sentința apelată și a admis cererea de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, pentru motivul de nelegalitate prevăzut de pct. 5 al art. 488 alin. (1) C.proc.civ., reitărând excepția lipsei calității procesuale pasive invocată în primă instanță și criticând decizia instanței de apel sub acest aspect.

Curtea de apel:

- A. va respinge recursul ca nefondat;
- B. va analiza excepțiile peremptorii invocate în recurs, întrucât acestea sunt excepții absolute care pot fi invocate în orice stare a pricinii;
- C. va admite recursul, va casa decizia recurată și va rejudeca apelul cu consecința admiterii acestuia și schimbării în parte a sentinței primei instanțe în sensul admiterii excepțiilor lipsei calității procesuale pasive invocate și a respingerii cererii de chemare în judecată față de pârâții Administrația Națională a Penitenciarelor și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice ca atare, păstrând celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

48 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României a apreciat că:

- A. dispozițiile art.142 alin.(1) teza întâi și ale art.145 alin.(1) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în măsura în care motivul de netemeinicie se raportează la calitatea de parte a curții de apel în raza căreia funcționează instanța investită cu judecarea litigiului;
- B. având în vedere marja pe care o au statele membre, în lipsa oricărei aparențe de restrângere nerezonabilă sau disproporționată a dreptului de acces la justiție, dispozițiile art. 13 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu încalcă nici art. 20 și art. 31 din Constituție și nici art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar organizarea unui sistem judiciar care impune ca ultima cale de atac introdusă la o instanță superioară să fie formulată doar prin avocat este comună mai multor sisteme judiciare ale statelor membre ale Convenției menționate;
- C. competența executorului judecătoresc de a verifica dacă înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, constituie, potrivit legii, titlu executoriu [art.666 alin.(5) pct.2 din cod] se suprapune cu competența instanței judecătorești ca în procedura investiției cu formulă executorie a acestuia să verifice dacă înscrisul întrunește toate condițiile de formă cerute de lege pentru a fi titlu executoriu, ceea ce echivalează cu posibilitatea acordată executorului judecătoresc de a controla legalitatea unei hotărâri judecătorești.

- 49 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul judecătorei, reclamantul A a solicitat obligarea pârâților municipiului X și Administrația Domeniului Public a municipiului X la plata despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat reclamantului prin căderea unui arbore situat pe domeniul public al autorității administrativ-teritoriale, pe autoturismul său, în temeiul răspunderii civile delictuale pentru prejudiciile cauzate de lucruri.

Pârâțul municipiului X, prin întâmpinare, a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, arătând că printr-o hotărâre de consiliu local a fost constituit dreptul de administrare a domeniului public al unității administrativ-teritoriale în favoarea pârâtei Administrația Domeniului Public a municipiului X, acestea din urmă revenindu-i, printre altele, și obligația de a întreține arborii și spațiile verzi de pe raza municipalității, inclusiv prin toaletarea sau tăierea arborilor. Pe fond, pârâțul municipiului X a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât evenimentul s-a datorat unui caz de forță majoră, respectiv unei vijelii care a avut loc în luna iunie a anului anterior.

Pârâta Administrația Domeniului Public a municipiului X a depus întâmpinare și a invocat, la rândul său, excepția lipsei calității procesuale pasive, arătând că, într-adevăr, printr-o hotărâre de consiliu local a fost constituit în favoarea sa dreptul de administrare a domeniului public al unității administrativ-teritoriale, însă prin acea hotărâre s-a prevăzut expres că lucrările de toaletare sau tăiere a arborilor aflați pe domeniul public nu se realizează decât potrivit programului adoptat de către consiliul local și avizat de structura de specialitate din cadrul primăriei. Totodată, Administrația Domeniului Public a municipiului X mai arată că, potrivit art. 867 alin. (2) C.civ., consiliul local controlează modul de exercitare a dreptului de administrare. Pe fond, Administrația Domeniului Public a municipiului X a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată pentru același motiv ca pârâțul municipiului X.

Judecătoria, prin sentință, a respins excepțiile lipsei calității procesuale pasive a pârâților, ca neîntemeiate. Totodată, judecătoria a admis în parte acțiunea reclamantei, obligând Administrația Domeniului Public a municipiului X la plata despăgubirilor, respingând, pentru rest, cererea ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, că apărările pârâtelor în susținerea excepțiilor peremptorii invocate vizează, de fapt, fondul raportului juridic litigios, în cauză nepunându-se problema unei lipse a calității procesuale pasive, din moment ce ambele pârâte au o legătură cel puțin aparentă cu problema dedusă judecării. Totodată, potrivit hotărârii de consiliu local de constituire a dreptului de administrare a domeniului public, puterea de direcție, supraveghere și control a fost transmisă de către pârâțul municipiului X pârâtei Administrația Domeniului Public a municipiului X, astfel încât răspunderea pentru prejudiciul cauzat de arborele căzut pe mașina reclamantului îi revine în integralitate acestei din urmă pârâte.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta Administrația Domeniului Public a municipiului X. În motivare, apelanta a reluat, în esență, apărările sale formulate în primă instanță, arătând că intimatul municipiului X este răspunzător pentru paguba pricinuită reclamantului.

Intimatul-reclamant A a depus întâmpinare, solicitând respingerea apelului ca nefondat.

Intimatul-pârâț municipiului X nu a depus întâmpinare.

Tribunalul, prin decizie, a respins apelul intimatei-pârâte ca nefondat, pentru aceleași argumente ca cele reținute de către judecătoria.

Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs de către intimata-pârâtă Administrația Domeniului Public a municipiului X, aceasta invocând motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ..

Astfel, recurenta a criticat decizia instanței de apel întrucât aceasta a interpretat și aplicat greșit dispozițiile legale privind titularul pazei juridice în materia răspunderii civile delictuale pentru prejudiciile cauzate de lucruri.

Curtea de Apel, cu ocazia deliberării, reține că, într-adevăr, paza juridică asupra arborilor de pe domeniul public al unității administrativ-teritoriale aparține pârâțului municipiului X, instanța de apel interpretând și aplicând greșit legea.

În aceste condiții, instanța de recurs:

- va admite recursul, va casa decizia recurată și, rejudecând apelul, îl va admite schimbând în parte sentința primei instanțe, în sensul că: va admite în parte cererea de chemare în judecată față de pârâțul municipiului X, pe care îl va obliga la plata despăgubirilor, și va respinge, pentru rest, cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată;
- va respinge recursul ca nefondat, reținând că noțiunea de pază juridică se circumscrie unei împrejurări de fapt a cărei apreciere este incompatibilă cu recursul, astfel încât dezlegarea instanțelor de fond cu privire la acest aspect nu poate fi censurată în recurs;
- va admite recursul, va casa decizia recurată și, rejudecând apelul, îl va admite, schimbând în parte sentința primei instanțe în sensul respingerii cererii de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâta Administrația Domeniului Public a municipiului X, ca neîntemeiată.

50 Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit prin decizie în interesul legii:

- A. că necompetența materială procesuală poate fi invocată de părți ori de judecător doar în fața primei instanțe, până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, în condițiile legii; invocarea excepției de necompetență materială de soluționare a cauzei ulterior acestui moment procesual nu mai este posibilă, având loc o consolidare a competenței materiale procesuale în mod definitiv în privința instanței pe rolul căreia a fost introdusă cererea;
 - B. că instanța care primește dosarul după invocarea tardivă a necompeteței se transformă într-o instanță de control judiciar cu privire la aplicarea regulilor de invocare a excepției necompetenței materiale procesuale, fapt posibil numai dacă această instanță este superioară în grad celei care a declinat competența;
 - C. că instanța care judecă conflictul de competență trebuie să determine competența în abstracto, prin aplicarea regulilor de stabilire a competenței, mai cu seamă când este vorba despre norme privind competența exclusivă.
-